

הרשע נפש אחרת. אשרי חילקו. בין אחר שנראה ולא נרא, בשעה שפנויים ישנא לסדר הקדשה, או הגון הגנו הזה, ויווצא, מושם שהיא תקשרה שמקדשים ישראלי יותר על מלאכים העליונים, שהם חברים עטם. והגון הזה מאייר ונרא בשעה שישראלי מקדשים בקדשה זו, (שהרי מוסלמים ישראל עד שלא ישגחו בו) עד שמשימים ישנא, כדי שלא ישגחו המלאכים העליונים ויענישו אותם למעלה, ולא יקטרגו עליהם.

או הכוין יוצאה ואומר: עלינו ותחתיונם הקשייבו, מיהו גס רוח בדברי תורה, מיהו שלך דבריו להתבהה בדברי תורה, מושם שניינו, שהאדם צריך להיות שפל בעולם הזה בדברי תורה, שהרי אין גבהות בתורה אלא בעולם הבא.

בקדשה זו צריך להשמר ולגנן אותה ביניינו כדי שנתקדש בתוך קדשה בראש ובסוף יוטר מאותן קדשות שאומרים עמנוי מלאכים עליונים. הקדשה שאנו מקדשים בשבח שאנו משבחים למלאכיהם העליונים. ומושם שבזה מראשים לנו להבגנס לתוך השערים העליונים, ועל זה אנו אומרים קדשה זו בלשון הקודש ומושאים אותו באבכה להבגנס לשערים שלמעלה, מתוך שאנו משבחים אותם בסדור שלהם (שלנו), וכן אנו נוטלים יותר קדשות, וכוכבים לשערים העליונים.

ואם אמר, זה הרי מאות - לא לך! אלא המלאכים העליונים הם יותר קדושים מאננו, והם נוטלים יותר קדשה, ולאחריהם שאנו נוטלים ומושכים עליינו קדשות הלו, לא נוכל להיות

לההוא חייבא, נפשא אחרת. ובאה חולקה. גוונא אחרת, דאתחיז זלא אתחיז, בשעתה דמיטאן ישראל לקודשה דסידרא, פדין hei גוונא דגניז, ונפיק, בגין דהאיஇeo קדושתא דקא מקדשי ישראל יתר על מלאכי עלאי, דאיינון חברים בהדייהו. והאי גוונא קדושתא דא, (נ"א רה מסיקי ישראל ער לא ישחון וכו') עד דמסיימי ישראל, בגין דלא ישגחן מלאכים עלאין, ויענישו לון לעילא, ולא יקטרגון עליהו.

בדין פרוזא נפיק ואמר, עלאין ומתהין אציתו, מאן אייה גס רוחא במלוי דאוריתא, מאן אייה דכל מלוי בגין למגהה במלוי דאוריתא בגין דתניין, דבר נesh בעי למחיי שפיל בהאי עלמא במלוי דאוריתא, דהא לית גבהו באוריתא, אלא בעלמא דאתמי.

בקדושתא דא, בעיןן לאסתمرا, ולאגנוזא לה בגין דגתקדש גו קדושה ברישא ובסופא. יתר מאינון קדושן דامرיה בהדרן מלאכי עלאי. קדושה דאנן מקדשי בשבחא דאנן משבחן למלאכי עלאי, וב בגין שבחא דא, שבקין לון למעאל גו פרען עלאי, רעל דא אנן אמרין קדושה דא (דף קכ"ט ע"ב) בבלשון הקדש, ושבקין לון ברכימי, למיעל פרען דלעילא, מגו דאנן משבחין לון בסדורא דלהון. (ס"א רילן) וב בגין בר, אנן נטליין קדושן יתר, ועאלין פרען עלאין.

יאי תימא רמאוთא היא. לאו הבי. אלא מלאכי עלאי איינון קדשין יתרין מינן, וב בגין נטליי קדושתא יתר, ואלמלא דאנן נטליין ימשכין עלאן קדושאן אלין, לא ניכול למחיי חברים בהדייהו, ויקרא דקודשא בריך